

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 21.

Den 1. August 1868. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Young

i det nye Tabernakel i Saltfostaden den 10de Mai 1868.

(Fra „Deseret News.“)

Det Evangelium, som vi prædike, er Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Den Kirke, som vi fremstille, er Guds Kirke og Rige, og besidder den eneste Tro, ved hvilken Menneskene kunne blive bragte tilbage til deres Fader og Gud. Herren har begyndt at gjenoprette alle Ting, saaledes som de var i Begyndelsen, og ved hans hellige Præstedommes Tjeneste frelse Alle, som kunne frelses, rense Verden fra Folgerne af Faldet og give Jorden til de Hellige. Jeg er et Vidne om disse Ting. Dette er Guds Rige, dette Evangelium, vi prædike, er Veien til Liv og Saliggjørelse, og Alle, som lytte dertil og i Tro annamme det samt leve derefter, ville komme til at nyde det Privilegium at vende tilbage til deres Fader og deres Gud, og ingen Andre ville komme, hvor han er. Det er sandt nok, at alle Menneskers Ander, både Helliges og Synneres, vende tilbage til Gud; men om de

maae forblive der og nyde hans Nasyns Glæds og hans Magtes Herlighed, er andet Spørgsmaal.

Den praktiske Udvælelse af det Gode i de Helliges Liv i vores Dage, saavel som i forrige Dage, paa denne Jord eller paa andre Jordkloder, er en anden Deel af Saliggjørelsens store Formaal. Folkets theoretiske Tro er i almindelighed correct, men mange af de Sidste-Dages Helliges Levnet er langtfra overensstemmende med. For at være Sidste-Dages Hellige, maae Mand og Kvinder være strengt rettsafne; de maae adlyde den moralste Lov, der læres iblandt os og iblandt de forskjellige Samsfund paa Jorden, og hvilken er saa god, som den kan være. Der gives mange iblandt Menneskene, henholdsvis til de forskjellige Secter og Partier, der leve saa moralst, som det kan kræves.

Naar vi tale om Christi sande Kirke, mene vi et theologisk System, hvis Prin-

ciper kunne anvendes paa alle Menneskets Motiver og Handlinger. Om der er en Fejl hos Mennesket, den sande Religion vil aabenbare den; om der er en Svaghed hos Mennesket, vil den komme til-syne; thi Herren vil styre det saa, at hans Børn ville vide, hvad der boer i dem. I de sidste Dage vil han aabenbare Menneskenes Børns sjulte Tanker. Han har begyndt derpaa, idet han rykker op Fol-kene fra de forskjellige Lande og fører dem igjennem Omstændigheder, der prove dem til det Yderste. Dersom vi ikke ere pro-vede i alle Ting, saa er der endnu til-strækkelig Tid for os til at blive provede, ligesom Abraham blev. Værer derfor taalmodige, mine Brødre og Søstre, thi vi skulle Alle have det Privilegium at blive provede til det Yderste, dersom vi ere værdige dertil. Vi have ikke fuldstændig Kundstab om, hvormange Prøvelser Abraham gjennemgik, eller hvor svære de vare. En Deel af hans Liv er bleven nedstrevet i Bibelen, hvor vi kunne læse det; men om han blev prøvet paa saa mange Maader, som de Sidste-Dages Hellige, veed jeg ikke. Der er intet Spørgs-maal om, uden han jo blev prøvet til-strækkelig for at vise for sin Fader og Gud, at han var værdig til de Besig-nelser, han erholdt, værdig til Præste-dommet og sammes Nogler, værdig til at modtage den evangeliske Sandhed for at bringe Frelse til sin Faders Huus, til sine Beslagtede og Nabover og til saa mange, som vilde lytte til hans Raad.

De Sidste-Dages Hellige synes at være et meget besynderligt Folk for Verden. Vi ere ligesom en Anstødssteen, en Forargelses Klippe for Nationerne; det samme var Jesus for den jødiske Nation og for den Slægt, i hvilken han levede; og hvor besynderligt er det ikke, at Jesus Christus i denne fjerne Tidsalder skulde have opnaaet en saadan Berømmelse, ikke

alene for sig selv, men ogsaa for sine Disciple, hvilke ere blevne canoniserede og næsten ansete som Guder, der kom ned for at boe iblandt Menneskene. Enhver Omstændighed i Frelserens Liv ansees nu som guddommelig. Christenheden i vor Tid anerkjender, at Jesus var Guds Son; de ansee ham som Gud aabenbaret i Kjø-det ifolge det Nye Testamente.

Hvad denne Slægt anerkjender an-gaaende Frelseren, kunde Menneskene i den Slægt, i hvilken han levede, ikke see eller anerkjende; for dem var han en „Bastard,“ en „Anstødssteen,“ en „Forargelses Klippe.“ Det samme er tilfældet med de Sidste-Dages Hellige; de ere en Anstødssteen for denne Slægt. Verden seer kun deres Fejl og Skrøbeligheder, men kan ikke see Guddommeligheden i den Gjerning, som de Sidste-Dages Hellige udføre. Dog er det ikke forunderligt, naar man betænker, at Verden kunde ikke see det Guddomme-lige i Jesus, medens han boede i det for-kænkelige Kjød. Man anseer os som lave, usle Fanatikere; dette er Største-delen af de Lærdes og Fornemmes Me-ning om os. Andre sige, at vi ere bedragne af nogle Faa. Vi paaberaabe os ikke at besidde al Wiisdom, men vi vide med Visshed, at Nutidens saakaldte Christne, hvilke belynde sig at være Efterfolgere af den sagtmodige og ydmige Jesus, ere saare ubivende om hans Person og om de Midler til Frelse, som han tilbyder Verden. De Sidste-Dages Hellige, be-tragtede som et Folk, ere maastee endnu ikke saa langt fremstredne ividenskabelig Henseende, som Tilfældet er med Mange i Verden, men de ere især med at lære, hvorledes Mennesket skal tage vare paa sig selv, hvilket er een af de største og nyttigste Kundstaber for Mennesket.

Naar de meest lærde og videnskabelige Mænd undersøge deres Liv og Erfaring, ere de nødte til at anerkjende, at de ikke

vide Meget angaaende Gud, hans Nige og den tilkommende Verden; de ere „fremmede for Forørtelsens Vagter, uden Haab og uden Gud i Verden.“

Istedetfor at vaastaae, at vi ikke kunne kjende eller forstaae Noget, uden det, vi kjende og forstaae naturligen, vil jeg tage den anden Side af dette Emne og sige, at jeg troer bestemt, at man ikke kan kjende og forstaae Noget, det være sig i Vidensstab, Theologie eller Kunst, undtagen ved Indsydelse fra den Herre Jesus Christus. Individer i Verden modtage Kundstab og Lys om store Principer i en eller anden Vidensstab eller Kunst, som den Almægtige har indstudierte dem for at fremste hans skjulte Planer og Hensigter, men disse Opfindere ere ubidende om Kilden, hvorfra en saadan Kundstab kommer til dem. De føge ikke at kjende Gud og vide altsaa ikke Noget om det evige Liv; „thi det er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Christum.“ De føge ikke at kjende Oprindelsen til deres egen Tilværelse, ei heller til Lys, Kundstab og Sandhed. Haa af dem ere vildige til at anerkjende, at Herren er den, som raader, styrer og inspirerer Alle isoflge sin Viisdom; der er saare faa Lærde, der troe eller anerkjende dette, men de tage Ven til sig selv og indbilde sig, at det er den menneskelige Viisdom, som frembringer og opfinner alle Ting; dersor paadrage de sig Guds Mishag, og hans Brede er optændt imod dem. De have for Eksempel ethvert Vidnesbyrd, som kan forlanges, at Joseph Smith var en Prophet, sendt af Gud, alligevel ville de ikke anerkjende det; medens de til samme Tid, forsaavidt de ville anerkjende Rigtigheden af den hellige Skrift, maae tilstaae, at den Lærdom, vi prædike, er mere overeensstemmende med Bibelen, end de Systemer, der læres i Verden; ligesom de

ogsaa, naar de tage i Betragtning, at vi uagtet al Modstand og Forfolgelse aarligent tiltage i Antal, idet vi indsamle de Fattige fra Nationerne, maae anerkjende, at den hoiere Viisdom og Magt lægges for Dagen, end den menneskelige. Den Forstand, som Herren har givet dem, lægger dem, at det er et hemmeligt Noget, eller en usynlig Magt, der driver det Arbeide, som de saakalde Mormoner udfører. Hvilkens Dodelig har den Magt at kalde Folkene tilsammen fra Jordens Ender? Jesus Christus, medens han var i Kjødet, udøvede ikke denne Magt. Han sendte ikke sine Disciple til Nationerne, ei heller kaldte han sine Tilhængere sammen fra Jordens Ender i tusindvis. Folket saae ikke dette udført, medens han var iblandt dem; men han gjor det nu; og om det havde været den rette Tid til at gjøre det i hans Dage, vilde det være blevet udført ved Himmelens Magt formedelst ham, ligesom det nu seer ved ven samme Magt formedelst Joseph Smith, hvem Herren gav Præstedommet Myndighed, og formedelst ham til de øvrige Eldste i denne Kirke. Gud tilkjendegiver nu sin Magt paa en sorunderlig Maade; hans Vand hvister til Menneskenes Børn i fjerne Lande: „Fly til Bjergene, thi Herrens Dag er kommen, paa hvilken han vil tugte Babylons Nationer;“ og Raabet: „Gaaer bort fra hende, S mit Folk!“ lyder over Jorden, og Tusinder have adlydt Kaldelsen og have forsamlet sig til det Sted, Herren har bestemt i sit vise Raad, at hans Folk skalde samles, og som een af de gamle Propheter salder „Bjergenes Kamre,“ hvor Guds Kirke skalde sjule sig, medens Guds Brede udstoest over Jordens Nationer.

Vi ere her for at uddannes i Alt, hvad der er nyttigt og godt; det tilkommer os at voxe og forbedres i alle Ting, saa at vi kunne vinde Guds Velbehag og

blive bevarede igjennem alle Straffedomme, der skulle rense Jordene.

Naar en Mormon-Weldste bærer Vidnesbyrd om dette Værk for de Bantroe, sige de ham, at hans Vidnesbyrd angaaende Joseph Smiths Mission kan ikke antages, fordi han er et partisie Vidne. Jeg vil nu spørge den christne Verden, hvem var det, der bar Vidnesbyrd om Jesus Christus, og hvor mange varer de? Otte Personer, hvis Vidnesbyrd ere nedstrevne, og hvilke varer Jesu Disciple og kunde altsaa, ifolge den samme Logik, der anvendes imod os, kaldes partisie Vidner; alligevel er den christne Verden i vore Dage villig til at antage deres Vidnesbyrd.

Jeg bevidner i den Herres Jesu Navn, at dette Værk, hvormed vi ere bestjægtede, er af Gud, som har begyndt at samle Israels Huus og grundlægge Zion i disse de sidste Dage, og at vi have flere og vægtigere Vidnesbyrd til at bevisse, at denne Gjerning er af Gud, end der var i Jesu Dage til at bevidne, at han var Christus.

Da Mormons Bog kom frem, blev den bevidnet af tolv Vidner, hvoraf flere endnu leve; og hvo kan tilintetgjøre deres Vidnesbyrd? Der findes Ingen, som kan gjøre det. Foruden de nævnte tolv Vidner have siden Tusinder annammet et Vidnesbyrd for dem selv fra Himmelten; og hvo kan tilintetgjøre deres Vidnesbyrd? Ingen kan gjøre det.

De Bantro monne spørge: „Hvorfra saae I Eders Vidnesbyrd?“ Vi svare, at vi saae det fra Himmelten formedest Guds Aand. Dersom vi skulle spørge dem, hvorfra de saae den Kundstab, de besidde, vilde de uidentvibr svare: „Vi vide det ikke; den kommer til os, men vi kjende ikke dens Oprindelse.“ Vi have det Vidnesbyrd, at Bibelen er sand, at Prophetierne i den re sande, at Jesus

er Guds Son og kom for at frelse Verden. Have de saakaldte Christne dette Slags Vidnesbyrd? Nei; Alt hvad de kunne ansøre, er Beretningen om Vidnesbyrdene fra otte Mænd, som levede for næsten to tusinde Aar siden; hvilke Vidnesbyrd de Bantro i Verden forkastede, fordi de varer partisie Vidner.

Man spørger os, om Tegn følge de Troende i vore Dage, ligesom i gamle Dage. Vi svare med Bestemthed, at de gjøre, hvilket Tusinder i vor Kirke kunne bevidne. Jesus sagde, at disse Tegn skulle følge dem, som troe; altsaa, naar hans sande Kirke findes paa Jordene, saa følge de lovede Tegn de Troende, men ikke de Bantro. Den Hellig-Aands Gaver og Kræfter, som gav sig tilkjende paa saa mangfoldige Maader iblandt de gamle Hellige, antages ikke i Nutidens Christenheds Troesartikler. Man figer, at den Hellig-Aands Gave og Kraft har ophort, at de saakaldte canoniske Skrifter ere fuldtallige, at der ikke mere gives nogen Aabenbaring, ingen Propheti, ingen inspirerede Syner, ingen Betjening af Engle som i gamle Dage, ingen Rost fra Gud fra Himmelten, ingen inspirerede Propheter og Apostler, som have Fuldmagt til at binde og løse (see Math. 16, 19, 18, 18.); — hvorfra have de alsaas Vidnesbyrdet, at Jesus er Christus og at Gud lever? Bibelen, som de bekjende at troe og som indeholder inspirerede Skrifter, hvilke de tilbyde Hedningerne og de Bantro som det største Bewiis paa Guddommeligheden af deres Religion, erklærer udtrykkeligen, at Tegn skulle følge de Troende og at der i Menigheden skulle findes aandelige Naadegaver og inspirerede Embedsmænd; men alt dette forkastes af de forstjellige christelige Partiers Lærere og Præster, som derved bevisse, at de ingen Myndighed have fra Gud og at de ikke tilhøre den sande Kirke. Vi derimod bekjende

alt det, som Bibelen lærer, og ikke det alene, men vi have den rette Orden og Organisation iblandt os; vi have levende Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere, der nyde Inspirationens Aand og som ikke fornægte de aandelige Naade-gaver, men som vide for dem selv, at Tegn folge de Troende i vore Dage, hvilket er Vidnesbyrdet, at Jesus er Christus.

Dersom vi tale af os selv, er vort Vidnesbyrd Intet; men om vi tale ved Guds Magt, som er i os, da bører den samme Aand Vidnesbyrd om, at vi ere de sande Efterfølgere af den Herre Jesus, og overbeviser Verden om Synd og om den tilkommende Dom. Den Almægtiges Aand arbeider paa Folkene overalt, og Alle, som ville lytte til Sandheden, blive overbeviste ved Sandhedens Aand, og de ville gaae ud fra Nationerne, som efter-haanden ville svække sig selv og gaae til-grunde. Hvad Andet end Guds Magt kunde faae Menneskene til i tusindvis at forlade de Lande, hvori de ere fødte, og undertiden at esterlade Fader og Moder, Mand, Hustru, Børn, Beslægtede og Venner, formedelsi Evangeliets Prædiken af de Elbste i denne Kirke, og drage til et langt bortliggende Land, hvor de opbygge Stæder og Landsbyer, opdyrke Marker, plante Frugthaver og Wiingaarde og faae Ørkenen til at blomstre som en Rose? Efterat de Sidste-Dages Hellige ere blevne samlede, begynde de at lære og udøve, hvad der kan gavne dem baade timelig og aandelig. For fem og tredive Aar siden gav Herren os det saakaldte Viisdoms-ord, hvori de Hellige blevne raadede til ikke at bruge saadanne Ting, der ere stadelige for det menneskelige System, saasom sicerke og hede Drifte, Tobak osv.

De Sidste-Dages Hellige begynde at lytte til disse Raad; Herrens Aand dri-
ver dem til at afholde sig fra enhver Ting, som er ond og stadelig, baade i

physisk og aandelig Henseende. Aanden paaminder os om at leve et moralst Liv og at bevare vort timelige Liv, hvilket er den kostbareste Gave, som er os givet for at forberede os til det evige Liv. Det er vor Pligt at leve saaledes, at vi kunne leve lange paa Jorden og gjøre Gudt. Ifstedsfor at opfordre Folket til at berede sig til at døe, ville vi raabe til dem, at de skulle berede sig til at leve evindelig. Det gør Intet til Sagen, om vi end af-lægge vores dodelige Legemer, thi naar de ere rensede, luttrede, helliggjorte og her-
liggjorte, skulle vi besidde dem igjen ewin-
deligen. De Hellige bør dersor vandre saaledes, at de kunne arve det evige Liv. Lad dem, som stride mod Guds Nige, hensove; og lad dem, som brygge det op, leve og trives, indtil deres Arbeide i Kjø-
det er fuldendt. Vi sige til de verdslig-
vise Mænd: Anerkjender Guds Forsyn i
Eders Storhed og Viisdom, og i alle de
Velsignelser, I modtage, thi de komme
alle fra ham.

Skride vi fremad som et Folk? Ja visselig. Jeg har før sagt og jeg siger idag, at i Forhold til den Tid dette Folk har udgjort et Samfund, have vi ud-
viklet os ligesaa hurtigt som Enochs Bion,
og jeg haaber endog, at vi tiltage hurtigere i det Gode, thi vi have ikke saa
lang Tid, som de havde. I en af de
forste Åabenbaringer, som gaves til denne
Kirke, blev Enochs Orden givet som et
Monster, hvilket Enoch havde faaet fra
Himmelen. Hensigten med Propheternes
Skole er at opdrage os selv, indtil vi
kunne modtage Enochs Orden i hele dens
Fylde. I Begyndelsen af Kirkens Opret-
telse vare de Sidste - Dages Hellige ikke
villige til at modtage den, og de blev
dersor drevne fra Sted til Sted, hvilket
Herren sagde dem ved sin Ejener Josephs
Mund, at de skulle vorde, indtil de blev
villige til at annehmen denne Orden.

Der er intet Ondt i at gjøre Gudt, og ingen Uret i at gjøre Ret. Det er det Onde, som Folket udøver, hvilket gjør dem vederstyggeelige for Gud, hadefulde mod hverandre og ubærdige til at være paa Jorden.

Dersom Folket er retsædigt, besjælet af Kjærlighed, Tro og gode Gjerninger, elstende og tjenende Gud af deres ganste Hjerte, da ville de være lykkelige og stræbe efter at gjøre Enhver omkring dem lykkelig. Herefter ville de Onde tiltage i det Onde, og deres Ondstab vil vorde mere aabenbaret, og den Fordærvelse, som nu sjuler sig i Mørket, vil fremtræde i Lyset, Tillid og Sikkerhed afgang iblandt Menneskene, saa at de Velmenende og Gode iblandt alle Nationer ville til sidst blive villige til at flye til hvilket som helst Sted for at finde Fred og Sikkerhed. Lader os være lydige mod den Mand, vi tjene. Vi troe paa een Mand's Magt, og denne Mand er Gud vor Fader, som boer i Himmelten. Naar vi ere forenede med ham, kunne vi see Skønheden af den himmelste Orden.

Det stævne Ord, som vi have i det Gamle og Nye Testamente, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, bevidner, at Jesus er Christus, men Ingen kan kjende dette uden ved Jesu Vidnesbyrd, hvilket er Prophetiens Land. Kjæd og Blod aabenbarede ikke denne Sandhed for Petrus, men Faderen, som er i Himmelten. Ved hans Land vide vi, at Christus lever og er Verdens Fræsler, samt at han har begyndt sin Gjerning i disse de sidste Dage, nemlig: at forsamle sit Folk, forløse og opbygge Zion, indsamle Levningerne af Israels Huus, bringe saa mange af Hedningerne, som ville anamme Evangeliet, ind i Pagten, gjenoprette Jøderne i deres Land og oprette den ny og evige Pagt, som han gjorde med Fædrene og bekræftede for deres Born og Esterkommere.

Vi ere delagtige i denne Gjerning; vi ere kaldte til at være trofaste og at hellige os selv som et Folk og berede os for Menneskens Sons Tilmeldelse. Maas Gud hjælpe os dertil — Amen.

Om Ægteskabsloven og Bryllupsstikkene iblandt Jøderne.

(Fra „Millennial Star.“)

Forsatteren af en Artikel i „Temple Bar,“ giver følgende Beregning om det gamle jødiske Bryllups-Ceremoniel:

Ægteskabsloven er af dobbel Oprindelse, borgerlig og religiøs. Hvor Religionen træder ind, gives der undertiden baade en borgerlig og en religiøs Vielse.

Den religiøse Vielse har Christenheden optaget fra Jøderne; den borgerlige fra Romerne. I katolske Lande, hvor

Ægteskabet ansees som et Sacramente, giver den kirkelige Vielse en Hellighed og Ubredelighed til Ægteskabsbaandet, hvilket ikke er tilfældet i de protestantiske Kirkesamfund. Iblandt Romerne, hvis Retslære er optagen iblandt de christne Nationer, beroede Ægteskabets Gyldighed paa den borgerlige Forpligtelse. Moses, Jødernes store Lovgiver, som var velbekjendt med Egypternes Lærdomme og

med Skikkene iblandt Araberne, synes ikke at have optaget disse Nationers Vedtagter i den jodiske Ægtesabslov, paa Grund af, at den jodiske Nation skulde være et særegent og affondret Folk fra alle andre Nationer. Dog finde vi, at Fleerkonriet fik en ny Bekræftelse ved den mosaiske Lovgivning; ligesom ogsaa Skilsmisse blev tilladt under visse Forhold. Den større Frihed og Agtelse, som de israelitiske Kvinder nod, kan maastee have sin Oprindelse fra de ægyptiske Skikke.

At ægte flere Hustruer blev altsaa tilladt af Moses og er bleven indrommet af Talmudisterne; og iblandt de jodiske Stormænd vare der mange, som havde en talrig Familie.

I folge de nyere Rabbineres Erklæring er Polygamiet, endskjont fuldstændigenvigtigt, ikke praktisk under det „udvalgte Folks“ foranrede Omstændigheder. I det tiende Aarhundrede efter Christus blev i et almindeligt Raad Polygami erklæret for affastet — en Bestemmelser, hvormom Napoleon den Første forvissede sig i en Forsamling af Lovlærde, som vare sammenkaldte i Paris.

Ægtesabscontracten og Trolovelsen vare de vigtigste Dele af det jodiske Giftermaal. I folge den østerlandske Stik betalte Brudgommen en vis Værdi for Bruden til hendes Fader, endskjont denne ogsaa undertiden, naar Familien var formuende og fornem, stjænkede Brudegaver. Naar Overenskomsten saaledes var sluttet, blev Elssteren for første Gang indført til sin Tilmommende; Presenter blev udveglede, Contracten undertegnet og beseglet og Dagen for Vielsen fastsat. Tre Trolovelsesmaader vare i Brug. Den første og maastee mest agtede var den strevne Contract; den anden var den blot mundtlige Overenskomst, og den tredie var, hvad den borgerlige Lov kalder „concahitus“ (om Samleie). Selden angiver i

sit Skrift: „Den ebraiske Hustru,“ at den strevne Contract lød omrent saaledes: „Paa en vis Dag i den Maaned og det Aar har A, Son af B, sagt til D, Datter af E, bliv Du min Hustru, overensstemmende med Mose og Israeliternes Lov, og jeg vil give Dig som Brudegave for din Jomfrudom den af vor Lov bestemte Sum, to hundrede Buzims. Og nævnte D har lovet at blive hans Hustru paa de ovennævnte Betingelser, hvilke nævnte A lover at opfylde paa Vielsesdagen, hvortil nævnte A forpligter sig med alt det, han har og eier, Kappen paa hans Skuldre endog indbefattet; ligesom han ogsaa forpligter sig til at elshe, ære, føde, klæde og beskytte hende, samt at opfylde alle de Forpligtelser, som i Almindelighed indbefattes i en Ægtesabscontract til Gunst for israelitiske Hustruer.“

Bed den mundtlige Overenskomst var det kun nødvendigt, i Nærvoerelse af de nødvendige Bidner, at give en Erklæring, ledsgaget af den sædvanlige Pengegave, saalydende: „Tag disse Penge som et Tegn paa, at jeg vil tage Dig til min Hustru.“

Vielsesdagen var sædvanligens fastsat til en Fredag for en Pige, til en Torsdag for en Enke; paa hvilken Dag Bruden, efter at have badet Natten iforveien, en almindelig Stik i de hede Klimater, fremtraadte tilstoret og isort saa kostbar Dragt som muligt, samt ledsgaget af sine Brudepiger.

Hun blev given bort af sin nærmeste Slægting med de Ord: „Tag hende overensstemmende med Mose Lov.“ Efter at nogle sædvanlige, høitidelige Leveregler, Bonner og Lykonsninger vare utaltte af hendes Beslægtede, blev en Bryllups hymne sjungen af de tilstede værende Jomfruer.

Et Aftensmaaltid, saa prægtigt som muligt, endte Dagen, efterfulgt af Musik

og Dands, hvilken sidste udførtes af de mandlige Gjæster omkring Brudgommen, og af de quindelige omkring Bruden, hvilken Dands siges at være af guddommelig Oprindelse. Den vigtigste Skif, hvilken de jødiske Lærde ansører som nødvendig til Fuldendelsen af Giftermaalsceremonierne, var Brudens høitidelige Indsorelse i Brudekammeret, efterat de forestrevne Bonner vare afholdte. Festen var rede sædvanlig i syv Dage, naar en Tomfru blev gift, og tre Dage, naar det var en Enke.

Saa bindende var denne Skif, at om en Mand øgte flere Hustruer i een Uge, var han pligtig til at give en Syvdages Fest for hver af dem. Undertiden, sem Tilsælbet var med Tobias, varede den i fjorten Dage. Mænd og Kvinder sloge sig ned ved særskilte Borde, maaßke i særskilte Bærelser, og Gjæsterne kom ofte i betydeligt Antal. Samson bærte tredive af sine Selskabsæller. Iblandt Forlystelserne vare Gaader og deres Lossning samt østerlandst Eventyr-Historier, men den oplivende Musik og Dands udgjorde den fornemste Underholdning. Efter Festens Fuldendelse forblev Bruden nogen Tid hos sine Beslægtede, indtil hendes endelige Hensøren til hendes Mands Hjem, hvilket stete om Astenen med stor Pomp og Glædeslarm under Ledsagelse af dansende Tomfruer, Musikantere og Fakkelbærere.

De talmudistiske Skribenter ere meget noiagtige i Beskrivelsen om de mind-

ste Omstændigheder, der skulle tagges ved Bryllupsceremonierne, hvilket gif saa vidt, at endog Sengens Plads i Brudekammeret bestemtes, og Brudelagenerne bevogtedes, saa at intet Bedrageri skulle finde Sted ved Tagtagelsen af den Skif, som findes anført i 5te Mose Bog 22, 13—21. og som skulle bevise Brudens Kydsched.

Vi vilte ogsaa omtale den Prove, som en Hustru maatte gjennemgaae, der som hun var mistænkt for Utroskab; hvilken Prove bestod i; at hun skulle føres frem til Præsten i Herrens Tabernakel, og Præsten skulle tage helligt Vand i et Leerkar, og af Stovet, som er paa Tabernaklets Gulv, skulle han tage og kaste i Vandet, og af dette saakaldte „beste Vand“ skulle hun drinke, hvilket vilde fortælle, at hendes Underliv skulle opsvulme, dersom hun var skyldig. (See derom 4de Mose Bog 5, 11—31.)

En anden særegen Lov findes omtalt i 5te Mose Bog 25, 5—10, hvor en Broder paalægges at tage en af død Broders Hustru tilægte, for at opreise sin Broder et Navn i Israel. I Tilsælde af, at den levende Broder negtede at opfylde denne Lov, havde Enken Ret til at kalde ham frem for de ældste og drage hans Sko af hans Fod, spytte ham i Ansigtet og sige: „Saa skal det ske den Mand, som ikke vil bygge sin Broders Hus.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Raad til de Eldste og de Hellige.

Vi følte til at give vore Brødre i Præstedommet saavelsom de Hellige i Missionen nogle Raad og Opmuntringer med Hensyn til deres Arbeide og Virksomhed i denne Kirke. Herren kræver af dem, som have annammet og adlydt Evangeliet, ved Eksempel at udsprede det iblandt vore Medmennesker, paadet at faa mange af disse, som ville lytte til Sandheden, kunne blive deelagtigjorte i sammes Velsignelser. Det er dersor de Eldstes Pligt, efter Evne og Lejlighed at forkynde Evangeliet, baade offentlig og privat, samt henvise Tilhorerne til de hellige Skrifter, der bevidne Sandheden af det, vi forkynde. Det er ogsaa aldeles nødvendigt at fremsette Evangeliet i en hjærlig og sagtmødig Aand og paa en saadan Maade, at det kan blive belærende for dem, som onse at blive underviste.

Der gives mange Mennester, som elste Sandheden, men som maaestee ikke have Kjendstab nok til Bibelens Indhold for at kunne bedømme om vor Kirkes Lærdomme ere overensstemmende med samme eller ikke, hvilket gjør, at de i Begyndelsen have Modfølelser mod de Eldste. Disse maae dersor arbeide med Taalmodighed og Udholdenhed, og bede til Herren den Almægtige, at hans Aand maa virke paa de Gode og Oprigtige, saa at deres Hjerter kunne blive modtagelige for Bidnesbyrdet. Herren har formedelst sin Godhed og Barmhjertighed aabnet Wei for Evangeliets Prædiken i disse Lande og har rigeligen velsignet de trofaste Eldsters og Helliges Bestræbelser i at udsprede hans Niges Grund sætninger, der have vundet Indgang hos mange Tusinder, som nu glæde sig iblandt Guds Folk i Zion.

Mange af vore Brødre og Søstre have iaar forladt disse Lande for at drage til det fjerne Vesten; og muligvis at mange af dem, som endnu ere tilbage, solefig mismodige, fordi det ikke blev deres Lod iaar at vorde udfriede. Til disse sige vi: Lad det være Eders Trost, at Israels mægtige Gud lever, at han hjænder Eders Stilling og Omstændigheder og vil, dersom I forblive trofaste, udfrie Eder i hans egen beleilige Tid. Bærer dersor taalmelige og opfylder alle Eders Pligter efter bedste Evne, saa vil Herren velsigne Eder i alle Ting.

Vi ville hjærligen paaminde det arbeidende Præstedomme om at besøge de Hellige, styrke dem, raade dem og opmunstre dem til villigen at opfyldde de Forpligtelser, deres hellige Religion paalægger dem. Dersom I, Brødre, øre Eders hellige Kald og arbeide ved Guds Aand, ville I vorde til megen Velsignelse, baade for de Hellige og for vore Medmennesker. Forsommer ikke at føde Hereens Hjord paa en saadan Maade, at de føle Glæde ved Eders Mærværelse og villigen modtage den Underwiisning, de behøve for at kunne voxe og tiltage i Jesu Christi Kundstab. Det er et sjælt, men tillige et ansvarsfuldt Kald at være en Herrens Ejener, udsendt for at forkynde hans Billie, kalde paa Menneskenes Born, at de skulle omvende sig, troe og blive doble til deres Synders Forladelse og siden blive underviste i at holde alt det, Herren har befalet; dertil udfordres i Sandhed en redelig og fast Billie, et

reent Levnet, tiliggemed den Hellig-Aands Bistand, uden hvilken Intet kan udrettes. Vi sige dersor, at denne Gjerning er Herrens og at ham tilkommer Æren for samme, han er Mesteren, og vi ere Nedstaberne i hans Haand til at udføre Arbeidet, hvilket kun da bliver til Velsignelse, naar det udføres ved hans Hjælp og ifølge hans Beiledning. Grindrer, at alle Evner og Kræfter, vi besidde, ere Maadegaver fra den, som dannede os; vi ere dersor pligtige til at anvende dem i hans Tjeneste, og naar vi gjøre det, er han ogsaa villig til at understøtte os med sin Hellig-Aand, thi han elster alle dem, som elste og tjene ham i Aand og i Sandhed. Dem vil han velsigne, dem vil han styrke i Frisstiens Lime, dem vil han frelse fra det Onde, dem vil han beskytte og bevare under alle Omstændigheder, dem vil han give Seier over Død, over Grav, over Helvede, dem vil han deelagtiggjøre i den første Opstandelse og dem vil han krone med Hæder, Ære og et evigt Liv i sit Rige. Lader os dersor være trofaste, saa at vi kunne vedblive at være Guds Børn og Arvinger til Guds Rige. Saa see det. Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1841.

(Fortsat fra Side 315.)

Tirsdagen den 16de. Eldste George A. Smith bivaanede en Conference i Macclesfield, hvilken Green bestaaer af 91 Medlemmer, 1 Eldste, 6 Præster, 5 Lærere og 3 Diaconer. Paa Grund af uophørlig Prædiken varer Eldste Smiths Lungen meget angrebne.

Onsdagen den 17de. Slibet „Alesto“ afferlede fra Liverpool til New Orleans med 54 Hellige, anførte af Eldsterne Thomas Smith og William Moses.

Eldsterne Kimball, W. Nichols og Fader Melling reiste til Preston, Eldsterne Young og Hedlock til Harden, og G. A. til Leek.

Torsdagen den 18de. Eldste G. A. Smith bivaanede et Raad af Kirkens Embedsmænd og Medlemmer i Leek, bestaaende af 63 Medlemmer, 1 Eldste, 6 Præster, 2 Lærere og 2 Diaconer. Stephen Nixon blev ordineret til Eldste, og John Hudson, Jacob Gibson og Joseph Knight til

Præster, samt Frederick Rushton og Edwin Rushton til Lærere.

Løverdagen den 20de.

Nauvoo Stad, den 20de
Marts 1841.

Broder William Allred, Bisstop over Staven i Pleasant Vale, og Broder Henry W. Miller, Præsident over Staven i Freedom, onste, at Præsident Joseph Smith skulde adspørge Herren om hans Billie angaaende dem, hvilket han gjorde og modtog følgende Svar:

„Lad mine Tjenere William Allred og Henry W. Miller blive Agenter til at sælge Actier i Nauvoohuset og at hjælpe mine Tjenere Lyman Wight, Peter Haws, George Miller og John Snyder i at bygge nævnte Huus, og lad mine Tjenere William Allred og Henry W. Miller tage Actier i Huuset, paadet at de Fattige iblandt mit Folk kunne faae Arbeide, og at et bekvemt Modtagelsessted kan blive beredet

for de Fremmede, som ønske at besøge denne Stad; og for at udføre dette, lad mine Tjenere anvende deres Formue, siger Herren."

Omtrent ved denne Tid modtog jeg en Abenbaring i Staden Nauvoo som Svar paa følgende Forespørgsel:

"Hvad er Herrens Billie angaaende de Hellige i Iowa? Sandelig, saaledes siger Herren til Eder: Dersom de, der kalde sig selv ved mit Navn og bestrebe sig for at være mine Hellige, ville gjøre min Billie og holde mine Besalinger angaaende dem, bør de forsamle sig til de Steder, som jeg skal bestemme for dem ved min Ejener Joseph Smith, og opbygge Stæder til mit Navn, paadet de maae blive beredte for de tilkommende Ting. Lad dem opbygge en Stad til mit Navn paa Landet ligeoversor Staden Nauvoo, og lad dens Navn vorde Zarahemla. Og lad Alle, som komme fra Østen og Vesten og Morden og Syden, og som ønske at bosætte sig der, tage op deres Byggepladse der, ligeledes i Staden Nashville, og i Nauvoo, samt i alle de Staver, som jeg har bestemt, siger Herren."

Søndagen den 21de. Eldste Geo. A. Smith prædikede i Leek og confirmerede Gen.

Det mindre Præstedomme organiseredes i Staden Nauvoo den 21de Marts 1841 ved Biskopperne Whitney, Miller, Higbee og Knight. Samuel Rolf blev valgt til Præsident for Præsternes Quorum, og Stephen Markham og Hezekiah Peck til hans Raadgivere. Elisha Everett blev valgt til Præsident over Lærerne, og James Huntsman og James Hendricks til hans Raadgivere. Phinehas R. Bird valgtes til Præsident over Diaconerne og David Wood og Wm. W. Lane til Raadgivere.

Tirsdagen den 23de. Eldste Young vendte tilbage til Liverpool, og Eldste

Richards frev følgende Historie om Missionen til England, eller de Sidste-Dages Helliges første udenlandste Mission:

"Omtrent den 1ste Juni 1837 blev Eldste Heber C. Kimball kaldet ved Abenbaringsens Vand og bestillet af Kirkens øverste Præsidentstab, som da var i Kirtland, Ohio, Nordamerika, til at præsider over en Mission til England, led-saget af Eldste Orson Hyde, som var kaldet til det samme Arbeide, samme Gang. Ester nogle faa Dage blev Præst Joseph Fielding ogsaa kaldet, samt om Aftenen den 12te blev Eldste Willard Richards, som var kommen hjem den foregaaende Dag, efterat have været fraværende i flere Maaneder paa en lang Reise, kaldet og bestillet til den samme Mission.

"Den næste Morgen, Tirsdagen den 13de, toge disse Brødre Afsted fra deres Hjem og begave sig paa Reisen til England uden Pung og Taste. De led-sagedes 12 Mile til Fairport ved Erie Søen af Eldsterne Brigham Young, John P. Green og Broder Levi Richards samt Søstrene Kimball, Green og Fielding, tilligemed Andre, med hvem de toge Afsted om Eftermiddagen og gik ombord paa en Dampbaad, bestemt for Buffalo, hvor de ankom den næste Dag.

"Paa dette Sted forventede Brødrene at faae nogle Midler fra Canada for at hjælpe dem paa deres Reise, men de blev stussede. Om Aftenen toge de med en Canalbaad og ankom til Albany den 19de. (Eldste Hyde havde reist til New York fra Rochester). Broder Fielding fortsatte Reisen til New York, og den 20de led-sagede Eldste Kimball Eldste Richards til hans Faders Huus i Richmond i Massachusetts, tredive engl. Miil i Øst, hvor de opholdt dem een Dag, og efter at have modtaget nogen Hjælp fra sine Beslægtede, bød han dem Farvel for sidste Gang. Den 21de vendte de tilbage til Albany

og ankom den 22de til New York, hvor de fandt Brødrene D. Hyde og Fielding, ligeledes Eldsterne John Goodson, Isaac Russell og Præst John Snyder (som var kommen fra Canada for at forene sig med Missionairerne), ventende med Længsel deres Ankomst for at kunne afgaae med „the United States,“ som stulde afeile næste Dag, men de ankom for silde.

„I New York sik Eldste Richards ganste uventet nogle flere Midler, og den 23de bestilte Brødrene Pladse til Liverpool med „the Garrick,“ som stulde seile den 1ste Juli.

„I Mellemtíden modtog Brødrene enhver mulig hjælp fra Eldste Elijah Fordham, som den Gang var det eneste Kirke-Medlem, der boede i Staden; men da han ikke havde eget Huus, forstafede han Brødrene sin Faders Palhuus, hvor de logerede een Uge og harde deres Leie paa Gulvet imellem Straa og Tepper og spiste deres kolde Mad. De samtalede med Folket, naar de havde Leilighed, thi de kunde ikke erholde nogen Sal til at prædike i, og de havde ingen Bekjendte, som kunde modtage dem i deres Huse.

„Sondagen den 25de afholdt Brødrene et Raad i deres Logis (Hr. Fordhams Palhuus) og organiserede sig til deres Afreise.

„Den 29de forseglede, adresserede og afsendte Brødrene 180 af Eldste D. Hydes Flyveskrifter, betitlede „Betimelige Advarster“ til Præsternes i de forskellige Menigheder i Staden, hvorefter de gik ombord paa „Garrick,“ der halede ud paa Rheden og fastede Amerik.

„Den 1ste Juli lettede Skibet Amerik og blev bugseeret af en Dampbaad til „the Hook,“ hvor det satte Seil til og var i fire og en halv Time ude af Sigte af Land. Med Undtagelse af en stærk Wind den 12te, blæste der under hele Reisen en jevn Brise fra Nordvest.

„Den 16de predikede Eldste Hyde paa Quartermønket agterud; den 18de blev „Cap Clear“ synlig og om Morgenens den 20de landede Brødrene i Liverpool. Her befandt sig nu Eldsterne Kimball, Hyde og Richards paa en fremmed Kyst, omgivne af Fremmiede og blottede for Midler. Ikke destomindre toge Brødrene Logi i et privat Huus i Union Street, indtil Skibet var bleven inspiceret, og om Lovverdagen den 22de toge de med Postvognen til Preston.

Da de vare stegne ned fra Vognen og stod ved deres Kuførter foran Hotellet i Preston, træf det sig paa Grund af en festlig Sammenkomst, at over deres Hoveder blev udsoldet et stort Flag, paa hvilket var trykt med gyldne Bogstaver: „Sandhed vil seire;“ ved hvilket Syn Brodrenes Hjerter glædede sig, og de udbrød med hoi Rost: „Amen, takket være Gud, Sandhed vil seire.“

„Broder Joseph Fielding logerede hos sin Broder Præsten James Fielding, som var en Prædikant i Bauhall-Road Capel, og Næsten af Brødrene toge Logi i St. Wilsford Street og i Fox Street. Den samme Aften besøgte Brødrene Hr. James Fielding efter hans egen Indbydelse.

(Fortsættes.)

Optegnelser i Serbien.

(Fra „Berlingske Tidende.“)

I.

Grindringer og Optegnelser fra en Reise.

(Fortsat fra Side 317.)

Tanken herom og Bevidstheden heraf har paa en vidunderlig Maade gjennemtrængt Folket, og den deraf udsprungne Følelse næres stadigt i Hjemmet ved patriotiske, krigerske Sange, den styrkes i Skolen ved Foredrag over Nationens tapre Hærtidsbedrifter og Fædrelandets Historie i Almindelighed, og den voger bestandigt i Alvor og Styrke ved Vestrebelser, som tydeligt vise, at Regjeringens Ópmærksomhed uafbrudt er henvendt paa Lösningen af det Spørgsmaal, som nu almindeligt benævnes det orientalske. Enhver Serber utdaler freidigt, at det er Landets Opgave at befrie de af Tyrkerne underkuede Serber, de saakaldte Bosniaker, at tilveiebringe en Forening med Montenegro og saaledes at oprette et serbisk Rige.

Serbien driver ingen Følelsespolitik, det stoler ikke paa Udlandet; det venter hverken paa Hjælp fra Rusland eller de romanske Folk, men det stoler paa sin egen Dyrktighed og paa Landets naturlige Allierede, de af Tyrkerne underkuede Folkesærd.

Man hører ofte ei blot af Ungdommens Mund, men ogsaa af besindige Mænd, at naar Serbien ikke kan løse denne Opgave, er det heller ikke værdigt til at bestaae indenfor sine nuværende Grænser, — og med Rette; thi et Folk, der i No og Urvirkelighed kan see paa, at dets Brodere undertrykkes, forbryder sin Net til Selvtændighed.

Fra Regjeringens Side seer Alt for

at vedligeholde denne Stemning. Næstefter Landets militaire Organisation er Regjeringens Ópmærksomhed særlig henvendt paa Undervisningsvæsenet. I selve Belgrad udfoldes en betydelig Virksomhed af den saakaldte „Malica Srbska,“ der blandt Andet bevilger Belønninger for gode Folkestriifter.

Det serbiske Sprog er et af det slaviske Sprogs fire Hovedgrene og indtager paa Grund af dets Udvilling, Velklang og Skønhed en lignende Plads blandt de slaviske Sprogs, som det italieniske blandt de romaniske. Det serbiske Sprog har mest Lighed med det russiske Sprog, saaledes at alle Serber forstaae Russif. Det serbiske Idiom skal være det, i hvilket den slaviske Urthypus findes renere udpræget og vedligeholdt end i de øvrige slaviske Sprogs. Det har bevaret den fuldstændige Declination, den udsørlige Conjugation og er i det Hele taget meget rigt paa Former.

I Skolen læres det Gammelslaviske, hvilken Omstændighed bidrager til, at Serberne med Lethed forstaae de nyere slaviske Sprogs. Det serbiske Sprog deles i flere Dialekter, for Exempel den slavoniske, dalmatiske og kroatiske. Den dalmatiske Dialekt er væsentligt modificeret ved det Italienske; den slavoniske er kun en Nuancering af den dalmatiske, og den kroatiske staar midt imellem de to andre. Den slavoniske Dialekt ansees for den blodeste.

Serberne tælle forresten lige saalidt

de nærbeslægtede Kroater og Slovener som de halve Italienere, Dalmaterne, og endnu mindre de i Kärnten, Krain og Steiermark samt i det vestlige Ungarn udbredte Slaver til deres Nation, derimod vel Montenegrinerne, c. 200,000 og de (fuldstændigt) af Tyrkerne underkuede 2,300,000 Bosniaker, endvidere de i sin Tid til Ungarn udvandrede Serber, der have bevaret deres oprindelige Nationalitet og nu udgjøre c. 400,000 i Tallet. Disse ere bosatte i det saakaldte serbiske Woiwodina, der fra 1849 til 1860 var østerrigst Kronland, men ifølge Rescript af 27de December 1860, paa det saakaldte Shymien nær, blev incorporeret i Kongeriget Ungarn, hvorimod Shymien inddelmedes i det kroatisk-slavoniske Kronland. Det tidligere saakaldte Woiwodina grænser mod Nord til Ungarn, mod Øst til Siebenbürgen, mod Syd til det serbiske Banat og mod Vest til Slavonien. Det indeholder 544 Quadratmile med 1,540,000 Indvaanere, hvoriblandt rigeligt 400,000 Rumæner i den østlige, c. 350,000 Tydsere i den vestlige og rigeligt 250,000 Magyarer og Rumæner i den nordlige Deel og endelig c. 400,000 Serber i det sydlige District, fra Theresiopol og Neusatz ligened til Sauslodden, medens 13,000 Bigeunere ere spredte over hele det saakaldte Woiwodina. Serberne i Distrikter Nord for Sauslodden have bevaret deres Førstæders Sprog, Religion og Sæder; de føle sig ved mangehaande Baand knyttede til deres gamle Fædreland. Foreningen med Serbien staar, som det synes, endnu ikke paa Programmet hverken her eller i Serbien, men det

er indlysende, at der i disse Forhold ligger en Fare for Østerrig-Ungarn. Heri ligger en af Grundene til, at Østerrig-Ungarn har føles Interesse med Tyrkiet, men det er aldeles feialgtigt — som det saa ofte steer i den tydste Presse — at ville udlede den nationale Bevægelse i Serbien fra russiske Intriguer. I Serbien hænder man Intet til disse formeentlige Agitationer, men Serberne sole ikke destomindre dybt og see klart, hvilken Fare denne usande Bestyldning kan medføre for deres hellige Sag. De onste ingen europæisk Krig, ingen Hjælp fra Rusland, men ikun, at Udlændet vil lade dem ene om at indfrie den Forpligtelse, som de have ligeoversor deres underkuede og mishandlede Brødre, der leve under tyrkisk Scepter.

Vi tilfoie endnu en Efterretning, der indeholdes i en Skrivelse fra Wien af 20de Mai:

„Rusland har officielt erklæret i Belgrad, at det ligeoversor Serbien gav Aftald paa alle tractatmæssige Rettigheder, hvortil navnlig hører Consulens Ret til at deeltage i Afgjørelsen af Stridigheder, hvori russiske Undersætter ere indvilledede. Disse ere saaledes for Fremtiden alene underkastede de serbiske Love og Øvrigheder. — Fra de andre Magter vil et lignende Beviis paa Tid til den serbiske Regjerings Netsærdighed og Hæderlighed uden Tvivl snart folge efter, saamægt mere, som Serbien allerede i længere Tid har besvært sig for at erholde dette Beviis for, at Staten stilles ligemed de civiliserede Stater.“

Nyheder.

D a n m a r k. Den 15de Juli blev Hans 1st. Høihed Kronprinds Frederik af Danmarks Forlovelse med Hendes 1st. Høihed Lovisa af Sverrig og Norge declareret paa Beckastog. Denne glædelige Begivenhed, der knyter det Baand, som alt forener de tre standinaviske Folk, endnu fastere, vil overalt modtages med udeelt Tilfredshed, som et Bidnesbyrd om, at Nordens Hyrster og Folk besjæles af de samme Følelser. I Anledning af Forlovelsen har der været adskillige Fester, hvis Details det vilde blive for vidtløftigt at berøre. Kronprinds Frederik af Danmark er den ældste Son af Kong Christian den Niende af Danmark og født den 3de Juni 1843, altsaa 25 Aar gammel. Prinsesse Lovisa Josephine Eugenie, eneste Barn af Kong Carl den Femtende af Sverrig og Dronning Vilhelmina Fredr. Alex. Lovisa, er født den 31te October 1851, altsaa 16 Aar og 8 Maaneder gammel.

N o r g e. Arendal blev om Natten mellem den 12te og 13de Juli hjemmøgt af en stærk Øldebrand, der ødelagte 94 Huse, der var assurerede for 230,320 Spd. Under Branden foregik ogsaa en Krudtexpllosion, hvormed 27 Personer saaredes og mindst 1 dræbtes.

Blandinger.

Det elektriske Lys blev tidligere kun benyttet ved ganske enkelte Tilselde, for Egempen undertiden forsøgsvis til Fyrtaerne. For nylig har imidlertid den franske Regjering ladet foretage Undersøgelser om, hvorvidt det ikke med Held kunde benyttes istedetfor de hidtilværende Skibslaterner, der trods mange foretagne Forbedringer dog ikke altid kunne forhindre Sammenstød, især i Laage. Det viste sig, at det elektriske Lys navnlig vilde egne sig til Indsørelse paa Dampssibe, fordi deres Mastiner har Kraft nok til paa en energisk Maade at bevirkle Rotationen af det magnetiske Apparat. De paa Fregatten „Heroine“ foretagne Experimenter have ikke alene i fuldt Maal bekræftet denne Anvendelighed, men ogsaa fremdraget andre, fornemmelig under Søkrige særdeles vigtige Fordele ved det elektriske Lys. Et Krigssfib kan ved Hjælp af det se, uden selv at blive set, det kan ved elektriske Glimt pludselig rundt om sig udbrede Dagslys, medens det selv forbliver i Skygge. Saaledes kunne Kystbesættninger eller fjendtlige Skibe uden Fare recognosceres, thi Hjenden vil bestandig være i Divil om Stillingen, og især om Afstanden fra det Skib, fra hvilket det elektriske Lys udgaaer.

I r l æ n d e r e. I de Forenede Stater i Nordamerika befandt sig i 1867 1,611,304 i Irland fødte Irlandere, ligesom siden 1846 den irske Indvandring i Amerika aarlig beløber sig til 50–100,000. I Storbritannien (England, Skotland og Wales) befandt sig ifolge den sidste engelske Folketælling 805,717 Irlandere. Ogsaa findes der mange i Canada og Australien.

Hagelstorm i Texas. (Efter Bladet „Fremad,” der udgives af Hr. Gust M. Caen i Milwaukee i Wisconsin.) San Antonis Express for 21de Mai meddeler:

„Vor By er et stort Brag. Der er ikke et Huus, undtagen det har faaet mere eller mindre Skade. Mange ere fuldstændige Ruiner med Intet tilbage uden Vægge. Haglene trængte igjennem de bedste Tage som Kanonkugler. Alle vinduer, der vendte imod Nord, ere splintrede i tusinde Stykker. Selv vinduesstodder og Døre ere ituslaaede. Byens Udsigende kunde ikke have været varre under et stærkt Bombardement. Haglene vare af regelmæssig Form og Størrelse. Et Hagl fandtes at veie over 5 Pund, medens der fandtes mange saa store som en knyttet Næve. Mange af de Familier, hvis Huse vare nedslaaede, sogte Beskyttelse under Sengesteder og Borde for at undgaae legemlig Forknusning. Vi have kun hørt Tale om eet Dødstilsælde — en Negerdreng. Mange sik brukne Lemmer og stemme Quæstninger. Skaden er af enhver tænklig Charakteer, og Tabet kan ikke dækkes med 500,000 Dollars. Den hele Scene frembyder et sorgeligt Skue. Fattige Arbeidere ere beroede Alt. Kornet paa Marken, Frugterne og Grønsagerne i Haven — Alt er ligesom hakket og malet sammen i et fuldstændigt Chaos. Uveiret lignede et rædselsfuldt Slag. Lynene glimtede med forsærlig Klærhed og uophørlig. Tordenen rullede og bragede, som om tusinde Kanoner bleve affyrede paa een Gang. Saa stor var Larmen, at man formelig maatte strige i hinandens Øren for at høre en Lyd. Uveiret har ødelagt Alt paa en Strækning af 30 Mile fra Nord til Syd og 10 a 20 Mile fra Øst til Vest.“

Indhold.

Side.	Side.		
Bemærkninger af Pres. Young	321.	Joseph Smiths Levnetslob (fortsat)	330.
Om Egtestabsloven iblandt Jøderne	326.	Optegnelser i Serbien (forts.)	333.
Nedaktionens Bemærkn. (Raad til de Eldeste og de Hellige)	329.	Nyheder	335.
		Blanding	335.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.